

mener, at Ministeriet vil søge at formaae Repræsentationen til at bevilge større Tilskud, end der behøves. Det er virkelig med en vis Ungstelse, at Ministeriet har bekvæmet sig til at blive staaende herved. For at jeg skal udtale mig bestemt, staaer det saaledes for mig, at der ikke er Andet at gøre end at conservere det kongelige Theater enten ved en rimelig og ordentlig Bevilling paa Finantsloven eller gjenne en Lov som denne, der naturligtvis kan modtage en heel Deel Forbedringer, og det forekommer mig at være det i finansiell Henseende meest Hensigtsmæssige og Deconomiske, man kan gjøre, hvis man vedtager idetmindste i det Væsentligste det foreliggende Lovforslag. Jeg skal tillade mig at ophvise dette ved nogle Talstørrelser. Dersom vi tænkte os, at vi i Diebliffet nedlagde det kongelige Theater eller lode det sygne hen, saaledes at det af sig selv maatte gaac tilgrunde, saa vilde den finansielle Betydning heraf være følgende: Lønningerne udgjøre til Capellet 27,000 Rb. og til Theatret 43,000 Rb. — jeg angiver det med rundt Tal — altsaa tilsamme omtrent 70,000 Rb. Dertil kommer ved Pensionsberegning, staaende Gratificationer og Godtgjørelser en Sum af c. 1,500 Rb., og endelig $\frac{2}{3}$ af Feu-Indtægten — der med et rundt Tal udgjør 18,000 Rb. — 12,000 Rb. Dette bliver altsaa en Sum af 83,500 Rb., der er pensionsberettiget. Disse 83,500 Rb. ville saaledes medføre, at man i de første 5 Aar skal betale i Bærlpenge $\frac{2}{3}$ deraf, hvilket udgjør ca. 56,000 Rb. aarlig, og dernæst Pensioner, beregnede til Halvdelen, altsaa ca. 42,000 Rb. om Aaret. Nu er det vel sandt, at Staten i sin Tid alligevel vil komme til at bære en Deel af disse Pensioner, men det er dog tillige givet, at den for det Første vil komme til at bære dem langt senere og for det Andet med et langt lavere Beløb, thi der vil jo efterhaanden døe nogle af de Pensionsberettigede bort. Men saa er det endda ikke gjort dermed, thi det er dog klart, mine Herrer, at den Mængde Functionairer, som nu ere ansatte ved Theatret, og som ere lønede med ikke saa ganske smaa Lønninger, vil man dog ikke saaledes uden Videre kaste ud i Verden, uden at give dem nogenstøbst

Hjælp; det ligner idetmindste ikke Rigsdagen at gjøre noget Saadant. Disse Personers samtlige Lønninger opføres med 13,000 Rb., Lønninger for Skuespillere, som ikke ere pensionsberettigede, med 6,000 Rb., Chorpersonalets Lønninger med 8,000 Rb. Balletpersonalets Lønninger med 7,000 Rb., hvilket saaledes i det Hele udgjør 34,000 Rb. Jeg troer neppe, at man vil bestemme sig til at give dem stort mindre end $\frac{1}{3}$ af, hvad de nu have, hvilket altsaa vilde udgjøre 11 à 12,000 Rb., saaledes at Theatret i Virkeligheden vilde komme til at koste Staten 68,000 Rb. i de første 5 Aar, og derefter 54,000 Rb. i en Række af Aar, dersom vi tænkte os det nedlagt. Men dette er nu ikke det Æneste, mine Herrer, thi naar vi nedlægge Theatret eller lade det sygne hen, hvorledes ville De da tænke Dem, at vi skulle skaffe Sore Academi de Penge igjen, som Theatret har laant af det? Men naar De have disse Tal for Dem, overse De ikke engang den hele finansielle Betydning af at nedlægge Theatret eller lade det sygne hen, thi hvad vil Følgen heraf blive? Resultatet vil blive, at der om nogle Aar vil rejse sig en høi Grad af Misfornøielse og Opposition mod det Skridt, man har foretaget, og i Følelsen af den store Betydning, som et Nationaltheater har og ikke kan Andet end have, vil man igjen begynde paa at see at faae et Theater skaffet tilveie. Man vil naturligtvis knibe i Begyndelsen, og Resultatet vil da blive, at man indretter sig daarligt. Saa har man Følelsen af, at det ikke duer noget, og saa vil man komme til at gjøre noget Bedre og Større; men det bliver da meget dyrere. Og hvorledes er man da stillet, naar den Tid kommer? Ja mine Herrer, man er saaledes stillet, at hele den Tradition, som nu lever ved det kongelige Theater, og som har sin store Betydning for samtlige Skuespillere og for Skuespillets Udvikling, er complet uddød, og der er Ingen, man kan henvende sig til for at faae virkelige Kræfter, som man kan have Fornøielse og Glæde af at lade spille ved et Nationaltheater.

Jeg har endnu et Par Ord at sige ærede Medlemmer. Den ærede Rigsdagsmand for